

Arrest

nr. 87 707 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2012 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient een eerste asielaanvraag in op 10 mei 2010 die resulteert in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2011, die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Het beroep dat door de verzoekende partij tegen deze beslissing werd aangetekend resulteert in het arrest 68 996 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uitgesproken op 21 oktober 2011, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus eveneens worden geweigerd.

Op 15 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. A. (...) geboren te Balakovo , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.03.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 10.05.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.05.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 15.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat het CGVS oordeelde dat het asielrelaas van betrokkene tijdens haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig was en dat dit bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene kopieën van de volgende documenten voorlegt: vertaling certificaat van de verzekering pensioenen en lijfrenten, bewijs geldtransacties van haar man naar de politie, verzekeringsbewijs van haar man, registratiebewijs zelfstandige ondernemer van haar man, alle documenten van het bedrijf van haar man en de productie van het bedrijf, medisch attest van haar man dd. 2009, expertiseverslag van slagen en verwondingen van haar man dd. 06.11.2009, document dd. 26.08.2010 (+vertaling) i.v.m. bedreigingen die de moeder van betrokkene gekregen zou hebben, medisch attest (+vertaling) van de moeder van betrokkene waarin verklaart wordt dat er een tumor ontstaan zou zijn door een slag op de nek, medisch attest van moeder inzake haar ziekenhuisopname inzake een hartinfarct van 12.12.2010 tot 20.12.2010, klacht van de moeder van betrokkene bij de politie en de weigering van het onderzoek dd. 05.08.2011, medisch attest van moeder inzake opnamen door hartinfarct tussen 10.11.2011 en 22.11.2011, antwoord betreffende aangifte van de moeder van betrokkene dd. 18.11.2011 waarin beschreven staat dat betrokkene spoorloos zou zijn, klacht van haar man (+Nederlandse vertaling), twee brieven van haar man gericht aan de 'Rechten van de Mens van Russische federatie' (+verstuurbewijs) dd. 23.08.2011, twee brieven dd. 16.01.2012 van haar man gericht aan de hoofdofficier van Justitie en de vertegenwoordiger van de rechten van de mens van de Russische federatie, brief geschreven door de man van betrokkene aan de vriend van haar man waarin de man van betrokkene vraagt de overlijdensakte van zijn vriend S. (...) op te sturen (+verzendingsbewijs aangetekend schrijven), antwoord op bovenstaande brief aan de vriend van de man van betrokkene vergezeld door de overlijdensakte en de enveloppe dd. 17.08.2011, vertaling medisch attest van betrokkene dd. 27.11.2009, vertaling van de arbeidsovereenkomst van betrokkene, vertaling medisch attest van betrokkene in 2009, vertaling medische expertise van betrokkene in 2009, overeenkomst verkoop van het appartement van betrokkene (+Nederlandse vertaling) dd. 24.12.2009. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een kopie met verschillende internetadressen in verband met A.T. (...). Overwegende dat dit document niet het persoonlijke karakter van de betrokkene haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene een internetartikel in verband met A.T. (...) (+vertaling) en een internetartikel in verband met het bedrijf van haar man voorlegt. Overwegende dat deze documenten niet het persoonlijke karakter van de betrokkene haar problematiek kunnen aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Rusland aangezien zowel haar leven als dat van haar familie in gevaar zou zijn omdat zij en haar man gezocht zouden worden door de politie. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vermoord zouden worden bij aankomst in Rusland. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze in angst zou leven om geslagen, verkracht en vermoord te worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze haar niet veilig zou voelen in België waar ze onder haar eigen naam asiel aanvraagde omdat de Russische politie in staat zou zijn om alles te doen :haar in haar huis komen zoeken, ontvoeren en vermoorden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de mensen die haar en haar man chanteerden en bedreigden ondertussen hoge functies zouden hebben bekomen waardoor niemand hen meer in de weg staat inzake hun criminele zaken (voornamelijk A.T. (...)). Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om bovenstaande beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder nog geen rust gekend zou hebben na het vertrek van betrokkene aangezien ze via haar de verblijfplaats van betrokkene en haar man te weten probeerden te komen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de telefoon van haar moeder afgeluisterd zou worden. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en

veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder in augustus 2010 op straat aangevallen zou geweest zijn waarbij ze vragen stelden over betrokkene en haar man. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder na de aanval opgenomen geweest zou zijn met een hartinfarct en dat er door de slagen ook een tumor ontstaan zou zijn waaraan ze geopereerd werd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er in juli 2011 opnieuw mensen bij haar moeder langs geweest zouden zijn en haar geslagen zouden hebben tot doel om te weten te komen waar betrokkene verblijft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder telkens klacht indiende na zulke gebeurtenissen, maar dat de politie telkens zou weigeren een onderzoek te starten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder haar telefoon uitgeschakeld zou hebben, haar huis niet meer uit zou gaan en niemand meer binnen zou laten omdat ze zeker zou weten dat ze achtervolgd wordt. Overwegende dat deze informatie geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat bijhorende documenten niet de omstandigheden omtrent de slagen en verwondingen van de moeder van betrokkene vermeldten en dat deze informatie dus enkel steunt op beweringen en veronderstellingen waardoor deze informatie bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder ook een advocaat geraadpleegd zou hebben, maar dat die haar zaak niet zou durven behandelen uit angst voor de politie (die met een groot systeem aan criminele structuren verbonden zou zijn). Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder in oktober 2011 aangifte zou zijn gaan doen in verband met de verdwijning van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder een maand later antwoord zou gekregen hebben dat ze betrokkene niet konden vinden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat dit antwoord te snel was aangezien ze dit eigenlijk pas na zes maanden mogen geven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat dit antwoord zo snel zou zijn omdat men al geruime tijd naar haar op zoek zou zijn en dat ze nu schrik zou hebben dat ze haar gevonden zouden hebben. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat A.T. (...) in november 2011 bij haar moeder geweest zou zijn en haar bedreigd zou hebben, waarna ze opnieuw een hartinfarct gehad zou hebben. Overwegende dat bijhorende documenten niet de omstandigheden omtrent de slagen en verwondingen van de moeder van betrokkene vermeldten en dat deze informatie dus enkel steunt op beweringen en veronderstellingen waardoor deze informatie bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via het Rode Kruis België haar man teruggevonden zou hebben in Nederland, waar hij samen met zijn broer verblijft en in procedure zou zitten. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar problemen samenhangen met die van haar man, maar dat zij zelf geen persoonlijke problemen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze tijdens het interview op het CGVS geen bewijzen kon voorleggen in verband met de problemen van haar man, aangezien deze documenten bij de overheidsdiensten in Nederland zouden zijn. Overwegende dat deze informatie niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man zijn zonen destijds vanuit Rusland naar Armenië gestuurd zou hebben omdat dat politie ermee dreigde een criminele zaak in hun schoenen te schuiven en hen op te sluiten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man en zijn zonen zelfs in Armenië niet met rust gelaten zouden worden. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het kopje van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de “Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980. art 32 VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 en art. 51/5 al.2 Wet van 15 december 1980.”

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij tevens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 21.03.2012 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

“De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen “(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. (R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat ze slechts kopieën zouden zijn niet in overweging werden genomen. Het is voor verzoekster onmogelijk om aan de originele documenten te geraken, zij heeft de stukken dienen op te vragen bij verschillende personen en zij heeft kopieën ontvangen van de bewijsdocumenten. Het gegeven dat er een stuk in kopie wordt voorgelegd, kan op zich geen argument zijn om een asielaanvraag te weigeren in overweging te nemen. Verzoekster wijst ook op het feit dat zij niet slechts één stuk voorlegt doch wel diverse nieuwe stukken die haar asielverhaal ondersteunen.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd (R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS. G..)

Verzoekster deed heel wat inspanningen om bijkomende stukken te verzamelen. Ze heeft diverse stukken neergelegd om haar asielrelaas te ondersteunen. Ze verwijst hiervoor naar de uiteenzetting die de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing heeft gedaan.

Verzoekster meent dat uit de stukken voldoende blijkt dat haar asielrelaas geloofwaardig is en opnieuw dient onderzocht te worden.

De nieuwe bewijsstukken van een vroegere situatie maken een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in

de zin van nr. 51- 8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St. (vakantiekamer) (5e k.) nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M. 2001 (samenvatting), afi. 7, 166; JT 2001 (verkort), 614 en <http://jt.larcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, all. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), all. 119, 481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330.

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken verschuilt zich achter het gegeven dat er slechts kopieën worden voorgelegd door verzoekster. Op deze wijze kan geen enkel bewijs van feitelikheden worden voorgelegd. Het feit dat een bewijsstuk een kopie betreft, is op zich geen reden om het zonder meer te verwerpen. Er worden diverse aannemelijke stukken door verzoekster voorgelegd die haar asielrelaas ondersteunen en bevestigen.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert. Zij stelt simpelweg dat het om kopieën gaat zodat de herkomst niet kan nagegaan worden. Zij stelt dat er geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd door verzoekster ondanks het gegeven dat verzoekster verschillende nieuwe stukken voorlegt die haar asielrelaas ondersteunen. Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Dit is in casu geenszins het geval. De nieuwe stukken werden zonder meer van tafel geveegd, onder de mom van het feit dat het om kopieën gaat die verzoekster voorlegt. Er kan in deze niet ontkend worden dat verzoekster heel wat inspanningen heeft geleverd om haar verhaal te staven. Verzoekster heeft alle stukken die zij verzameld heeft voorgelegd en heeft verder uiteengezet waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Rusland.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoekster zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Schending Art 3 E.V.R.M.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekster is de mening toegedaan dat zij opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer. Zij dreigt vermoord te worden indien zij zou moeten terugkeren naar Rusland. Zij zou constant in angst moeten leven om geslagen, verkracht, ontvoerd en vermoord te worden. Zij stelt uitdrukkelijk dat indien zij zou gedwongen worden terug te keren zij vreest voor haar eigen leven doch ook dat van haar familie. Dat de situatie ernstig is; blijkt ten andere ook uit de diverse stukken die verzoekster voorgelegd heeft.

Verzoekster wijst er dan ook terecht op dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoekster teruggewezen zou worden naar Rusland zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoekster. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat

hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar de feitelijke grondslag, met name dat in het licht van de ongeloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag met de documenten geen rekening kan worden gehouden, omdat deze slechts kopies zijn waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kan worden nagegaan, en dat de kopie met de verschillende internetadressen in verband met A.T. niet het persoonlijk karakter van de problemen van de verzoekende partij aantoon. Het internetartikel in verband met A.T. en in verband met het bedrijf van de echtgenoot van de verzoekende partij toont evenmin het persoonlijk karakter van de problematiek van de verzoekende partij aan. Voorts wordt op uitvoerige wijze uiteengezet waarom de verklaringen van de verzoekende partij niet kunnen beschouwd worden als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, die in casu een onderzoek vergt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De verzoekende partij betwist niet en toont evenmin aan dat de verwerende partij met een document geen rekening zou hebben gehouden. Al de neergelegde stukken worden vermeld en beantwoord in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt de documenten terzijde te schuiven omdat slechts kopies werden neergelegd, wordt opgemerkt dat het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk is, aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Voorts heeft de verzoekende partij niet voor het nemen van de bestreden beslissing kenbaar gemaakt dat het onmogelijk is de originelen voor te leggen en toont zij deze onmogelijkheid evenmin aan. Zij beperkt zich tot deze loutere vage bewering zonder te melden waarom welk bepaald document niet in origineel kan worden voorgelegd. Dergelijke vage ontkenning volstaat niet om het betwiste motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Voorts kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch betwist noch weerlegt dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de verschillende verklaringen die zij ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag heeft geuit en worden de motieven betreffende haar verklaringen in het verzoekschrift niet in concreto weerlegd.

Met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog maakt de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts beperkt de verzoekende partij zich ertoe de verwerende partij te verwijten het dossier niet zorgvuldig te hebben onderzocht en te benadrukken dat zij veel inspanningen heeft geleverd om de documenten voor te leggen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan met welk stuk geen rekening zou zijn gehouden en dat de feitenvinding niet correct zou zijn. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij vreest opnieuw het slachtoffer te worden van bedreigingen en mishandeling ingeval van terugkeer. Een schending van artikel 3 EVRM kan niet weerhouden worden nu zij nalaat aan te tonen dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. Bovendien heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag al onderzocht of de subsidiaire beschermingsstatus aan de

verzoekende partij diende te worden toegekend, wat een onderzoek naar artikel 3 EVRM impliceert. Deze aanvraag werd negatief beantwoord en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd niet hervormd of vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het beroep dat de verzoekende partij aantekende. Dienaangaande wordt er opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest al oordeelde dat een ongeloofwaardig relaas evenmin als basis kan dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en dat anderzijds de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verkeerd oordeelde: *“Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”* Bijgevolg maakt de verzoekende partij geenszins de schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van *“art 32 VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 en art. 51/5 al.2 Wet van 15 december 1980”* wijst de Raad erop dat bij gebreke van uiteenzetting van de wijze waarop de verzoekende partij deze rechtsregels geschonden acht, deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN